

Waar de Werelden Ademhalen
Aarde, Water en Licht ontwaken

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

© 2026 – Attie Dotinga

Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is een werk van verbeelding, geschreven in de stroming tussen aarde, water en licht. Namen, plaatsen, gebeurtenissen en systemen ontspruiten aan de wereld van de auteur of worden symbolisch gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, is louter toevallig.

Geen enkel deel van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een gegevensbestand, of openbaar gemaakt in welke vorm dan ook – elektronisch, mechanisch, optisch, fotografisch of anderszins – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste uitgave: 2026

ISBN: 9789403877815

Omslag & logo & afbeeldingen: ontwerp door de auteur

Gedrukt in Nederland

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

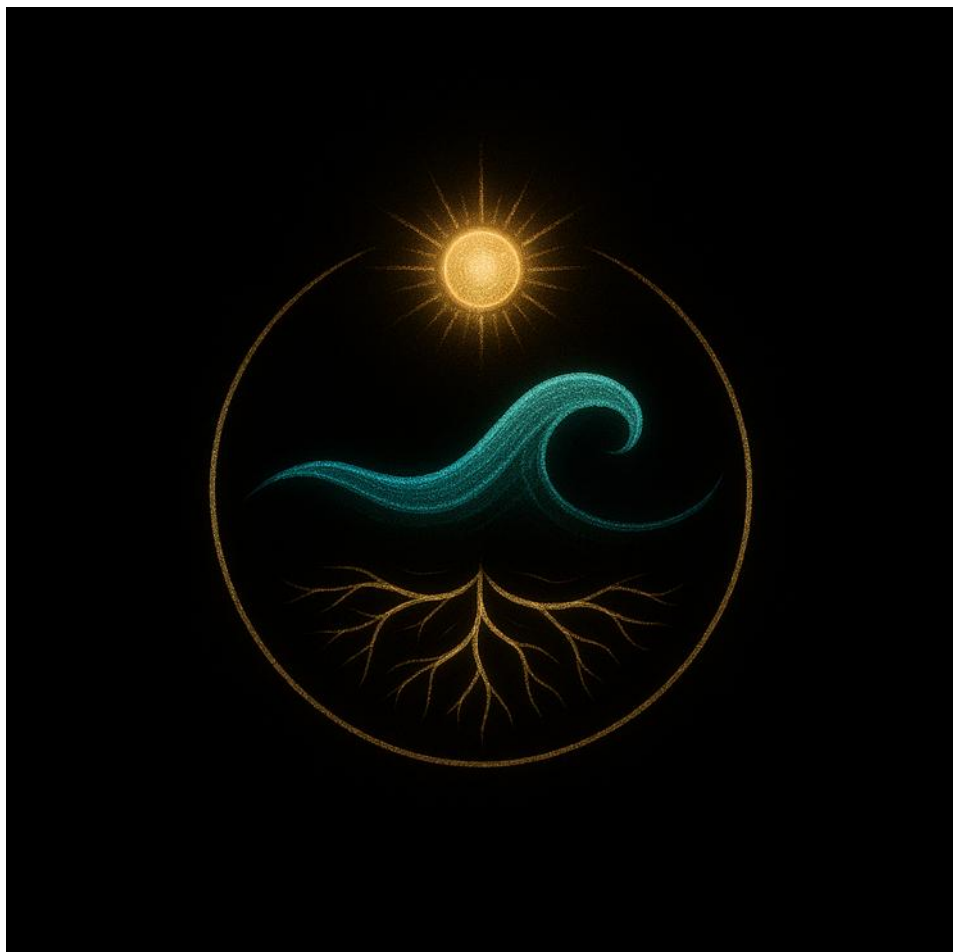
‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Inhoud

<i>Aarde, Water en Licht ontwaken</i>	1
Boek I – Aarde	8
<i>Waar wortel en adem elkaar vinden</i>	8
Hoofdstuk 1 – Aardadem.....	10
Hoofdstuk 2 – Luchtstille	15
Hoofdstuk 3 – Vuurcode	43
Hoofdstuk 4 – Steenpoort.....	100
Hoofdstuk 6 – Aardbarst.....	179
Boek II – Water	198
<i>Waar stroming de sluier optilde</i>	198
Hoofdstuk 7 – Drempelwind.....	199
Hoofdstuk 8 – Steenresonantie.....	216
Hoofdstuk 9 – Zegelbreuk.....	240
Hoofdstuk 10 – Bloedobsidiaan	283
Hoofdstuk 11 – Jachtstorm.....	304
Hoofdstuk 12 – Spiegelkern.....	318
Boek III – Licht.....	332
<i>Waar waarheid door steen breekt</i>	332
Hoofdstuk 13 – – Stadsrivier.....	333
Hoofdstuk 14 – Zonnestein	362
Hoofdstuk 15 – Drievlam.....	393

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Hoofdstuk 16 – Nieuwe Aarde.....	409
Epiloog.....	414

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Boek I – Aarde

Waar wortel en adem elkaar vinden

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Hoofdstuk 1 – Aardadem

De aarde herkent haar lang voordat zij zichzelf durft te zien

Het ritselen in de boomtoppen zwol aan tot een bijna oorverdovend gefluister.

Beneden, waar zij stap voor stap voortbewoog, was nauwelijks wind te voelen –

maar hoog boven haar joeg een snelle, onzichtbare stroom door het bladerdak.

Eeuwenlang hadden vallende bladeren en zachtgroen mos zich opgehoopt,

waardoor de aarde onder haar voeten veerkrachtig, bijna ademend, leek.

Haar pas klonk er niet meer in door, alsof de grond zelf haar wilde verbergen.

En juist daardoor voelde ze de aarde minder helder, minder direct.

Ze voelde de kracht van de woudreus naast haar, legde haar hand op de dikke, knoestige stam.

Hard als oud gesteente... en toch, diep eronder, een

kwetsbaarheid die slechts voelbaar werd

wanneer ze haar aandacht liet zakken,

rustig,

verstillend,

luisterend.

Een blik over haar schouder.

Door de eerste rij bomen die ze bijna in één ademtocht was

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

voorbijgegaan, zag ze nog net de groene heuvels golven in het licht.

De wereld voelde hard en ondoordringbaar – niet omdat zij zo gemaakt was, maar omdat mensen haar zo hadden gevormd:

egoïstisch,

afstandelijk,

opgesloten in hokjes,

wetten,

regels.

Constructies om macht te behouden,

schijnzekerheden om angst te verbergen.

Aan al die regels moest iedereen zich onderwerpen.

Ook zij.

Maar ze had het nooit gekund.

Niet omdat ze het niet wilde – o nee.

Ze had zo hard geprobeerd mee te bewegen, mee te buigen, te doen wat men van haar verlangde.

Maar telkens weer, onvermijdelijk als vallende bladeren,

gleed ze door de mazen van hun verwachtingen heen.

Dan begreep ze iets niet, of wist ze plots niet meer hoe iets moest dat men haar ooit had aangeleerd maar dat nooit vanzelf had gevoeld –

alsof ze andermans taal sprak met een mond die niet de hare was.

Die mensen, de Superias;

ze propten,

duwden,

dwongen.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Iedereen moest in een hokje passen, precies zo gevormd
als zij wilden dat je was.
Jarenlang had zij zich geplooid,
als een rondje dat in een vierkant vakje werd geduwd.
Ze had het geprobeerd, koste wat kost.
Ten koste van wie zij was,
van wat zij voelde,
van wat zij kon.
Maar telkens, net wanneer ze dacht dat alles strak en veilig in
elkaar klikte,
net wanneer ze geloofde dat niemand meer kon zien wie ze
werkelijk was, viel ze opnieuw door de mand.
Dan vrat het masker, het masker dat zij haar hadden opgedrukt,
zoveel kracht en energie dat er niets meer overbleef om zichzelf
te zijn.
En uiteindelijk kon ze het niet langer dragen.
Ze *wás* niet zoals zij.
Ze hoorde en zag meer dan zij ooit zouden durven.
Ze voelde hun energieën, wist wanneer hun woorden logen
terwijl hun gezichten glimlachten.
Ze rook hun angst
wanneer ze zich voordeden alsof ze alles onder controle hadden.
Ze wist dat ook zij maskers droegen –
met het verschil dat zij erin slaagden
om met hun masker te versmelten
tot één vorm, één leugenachtig geheel.
Dat kon zij niet.

Als ze haar vonden, werd ze opnieuw weggestopt.
Achter deuren die te vaak en te lang achter haar waren gesloten.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Geestesziek,’ hadden ze haar familie verteld.
En die had geknikt, meewarig, gelovig,
want haar ouders waren tenslotte ook een van hen.
Of misschien hadden ze harder geprobeerd erbij te horen
dan zij ooit had gedaan.
Misschien waren ze bang dat ze waren zoals zij –
dat ze het deel dat zij in zichzelf ontkenden,
ook in haar ontkenden.
Ze hadden zo hard geprobeerd haar te vormen
tot wat zij zelf uit pure nood waren geworden.
Maar zij hadden gefaald.
En zij –
zij had gefaald.

Ze zuchtte diep, als iemand die lucht zocht om verder te kunnen,
maar in plaats van op te staan liet ze zich tegen de stam zakken.
Haar rug vond steun bij de boom, maar haar lichaam wilde niet
meer.
Haar benen brandden – zwaar, stram, uitgeput –
alsof ze haar eigen gewicht al niet langer konden geloven.
De knoestige huid van de woudreus drukte tegen haar tengere
rug,
liet haar de ribben voelen die scherp en zichtbaar onder haar vel
uitstaken.
Het deed pijn, bijna te veel –
maar juist daardoor was het troostend.
Ze *voelde* iets.
Ze *voelde alles*.
De natuur trilde door haar heen,
alsof de boom zijn adem met de hare deelde.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Dezelfde puls, dezelfde vibratie.
Een herkenning die dieper ging dan woorden.
Ja... ze begreep de natuur,
zoals de natuur haar begreep.
'Evenwicht,' fluisterde ze, toen harder, haast tegen de wind in.
Dat was wat de natuur deed –
als een zachte moederhand,
als een zorgzame vaderstem.
Alles draaide daarom:
niet te veel,
niet te weinig,
maar precies genoeg.
Maar zij, met hun hokjes en structuren,
zij noemden zich superieur.
Ze werkten tegen de natuur in,
bouwden hun eigen vorm van evenwicht –
een evenwicht dat neerkwam op controle,
op macht,
op het temmen van alles wat buiten hun grenzen viel.
Dat superioriteitsgevoel vrat alles aan.
Alles moest ervoor wijken,
en toch...
waarschijnlijk vreesden ze het meest wat ze niet konden
beheersen.

'Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.'

Hoofdstuk 2 – Luchtstilte

In de stilgevallen lucht ontstaat een kracht die niet langer verborgen wilde blijven.

In de verte droeg de wind lawaai met zich mee,
flarden geluid die op haar afkwamen
alsof de wereld haar wilde waarschuwen.

Maar het waren geen zoekers.

Superias kwamen haar soort niet halen –
niet voor hulp, niet voor redding,
nauwelijks voor erkenning.

Voor hen waren neurodivergenten
– door hen spottend Flucters of Fluctariërs genoemd –
niks meer dan afwijkingen.

Mutaties.

Een fluctuatie in hun perfecte wereld.

Maar voor haar betekende dat woord iets anders:
iemand die voortdurend moest bewegen om te overleven
in een wereld die niet de hare was.

Ze zagen haar als een wezen dat op hen leek,
maar niet kon functioneren in de realiteit
die zij hadden ontworpen.

En dat, ja, dat vonden de Superias een belediging –
of misschien joeg het hen juist angst aan,
omdat ze zo anders was.

Toch kwamen ze wél graag bij haar soort
als het werk gedaan moest worden
waar zij hun handen niet vuil aan wilden maken.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

En zij, degenen die niet sterk genoeg waren om het werk voor hen te doen,
 werden weggestopt in een van de vele *leercentra* —
 of, zoals de Superias het noemden, behulpzame instituten.
 Daar werd je gedrild, bijgeschaafd, bijgesneden,
 totdat je eindelijk een masker droeg dat op het hunne leek.
 Een masker van angst,
 van braafheid,
 van jezelf wegstoppen achter lagen die niet van jou waren.
 Sommigen werden aangepast met medicijnen,
 anderen lamgeslagen door dezelfde middelen
 die hen zogenaamd moesten *genezen*.

Maar vaak waren ze niet meer dan proefkonijnen —
 testmateriaal voor een nieuwe stof,
 een nieuwe pil,
 een nieuw idee van dokter X,
 die het voorschreef simpelweg omdat hij het *kon*.
 De vele doden in haar groep
 werden omschreven als ongelukkigen,
 slachtoffers van hun mutatie,
 van hun zogenaamd 'niet-normale' staat.
 Tenminste, dat was het verhaal dat de wereld kreeg
 voorgeschoteld.
 En de wereld geloofde het natuurlijk.
 Want geloven is makkelijker dan twijfelen.
 Makkelijker dan opstaan.
 Makkelijker dan ergens tegenin gaan.
 Het was een van de grote leugens
 waarmee de Superias hun wereld afschermden,

'Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.'

versterkten,
onder controle hielden.
Want in opstand komen konden ze niet.
Daarvoor moest je het veilige hokje verlaten,
de regels vertrappen,
en buiten de groep durven staan –
alleen, volledig op jezelf.
En dus volgden ze, glimlachend,
met opgeheven hoofd,
hun kudde,
terwijl ze elkaar constant toetsten:
doe jij hetzelfde als ik?
Ben jij nog zoals wij?
Zelfs in hun huizen,
waar ze zich zogenaamd veilig waanden,
klampten ze zich vast aan alles
wat de buitenwereld had vastgesteld:
hoe relaties moesten zijn,
hoe vrije tijd eruitzag,
hoe kamers ingericht hoorden te worden.
Want zonder plan, zonder richtlijn,
viel hun wereld uit elkaar.
En dus lieten ze zich leiden
door de oeroude familie Sideris,
meesters in manipulatie,
hoeders van macht.

Liene kwam moeizaam overeind; haar benen trilden,
haar spieren kermde onder het gewicht van haar eigen lichaam.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

De kou kroop tot diep in haar botten
en maakte haar huid strak en gevoelig als gescheurd papier.
De tocht door het drassige landschap
– ver van de gebaande paden –
had haar uitgeput.
En na weken vastgebonden te zijn gehouden op een bed,
waren haar spieren verzwakt,
haar uithoudingsvermogen weggevloeid.
Nu en dan moest ze stoppen,
gewoon omdat ze niet verder kon.
Maar het bewegen verwarmde haar spieren,
maakte haar lijf weer een beetje van haarzelf.
En dus sleepte ze zich voort.
Liene was een doorzetter, een beelddenker.
Ze zag in haar geest hoe ze lichtvoetig liep,
hoe ze de volgende boom bereikte
alsof die haar riep.
Dat beeld, die verbeelding,
dreef haar vooruit.
Ze legde haar hand op de boom naast haar,
en bedankte hem in stilte
voor de kracht die hij haar gegeven had.
Ze voelde zijn energie,
zoals ze ook de energie van zonnestralen voelde
wanneer die door de dichtbegroeide kroon heen braken
en haar gezicht beroerden.
In het zachte, gefilterde licht
dansten stofdeeltjes als kleine sterren,
maar voor haar waren het geen deeltjes –
het was stroming,

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

het was leven,
het was energie die van boom tot boom reisde
zoals gedachten van mens tot mens.
Ze was zo gevoelig voor alles om haar heen.
Zo diep afgestemd op een wereld
die de meesten nooit konden *horen, zien of voelen*.
Het tempo van de door mensen gemaakte wereld
had haar lichaam letterlijk pijn gedaan.
Alles ging te snel,
te fel,
te veel.
En zij moest iedere prikkel,
ieder geluid,
ieder gevoel dat zich aan haar opdrong
in razende haast verwerken
terwijl ze zich erin voortbewoog.
Dat kon niet.
Dat was meer dan een mens kon dragen.

Hoe lang zou het nog zijn tot ze de Zeef bereikte?
Dagen?
Weken?
Niemand die het haar kon zeggen.
Haar knieën brandden bij elke stap,
geschaafd door vallen,
vermoeid van het klimmen.
De wonden prikten alsof vuur zich
onder haar huid had verstopt.
Een strak, knellend gevoel trok door haar onderbuik
voor het overging in luid protest —

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

een grom, een hol geluid.

Honger.

Of dorst.

Het verschil was dun, bijna ongrijpbaar.

Ze had nooit echt geleerd haar lichaam te lezen;
haar opvoeding had haar in haar hoofd geduwd,
waar ze alles moest omzetten in beelden
om te begrijpen wat anderen zonder nadenken begrepen.

Ze had altijd naar binnen moeten vluchten
om buiten de chaos te kunnen volgen.

En daardoor had ze haar lichaam nauwelijks opgemerkt,
behalve wanneer ze het wiegde –

een zachte, ritmische beweging
die haar hielp om in trance te raken
zodat alle indrukken eindelijk konden zakken
en haar spieren konden ontspannen.

Maar ze had haar lichaam pas écht leren kennen
toen ze regelmatig injecties had gekregen –
vloeistoffen die haar de toegang tot haar hoofd ontnamen
en haar opsloten in haar lijf.

Het had haar doodsangsten bezorgd.

Haar veilige haven, haar innerlijke wereld,
lag achter sloten en grendels,

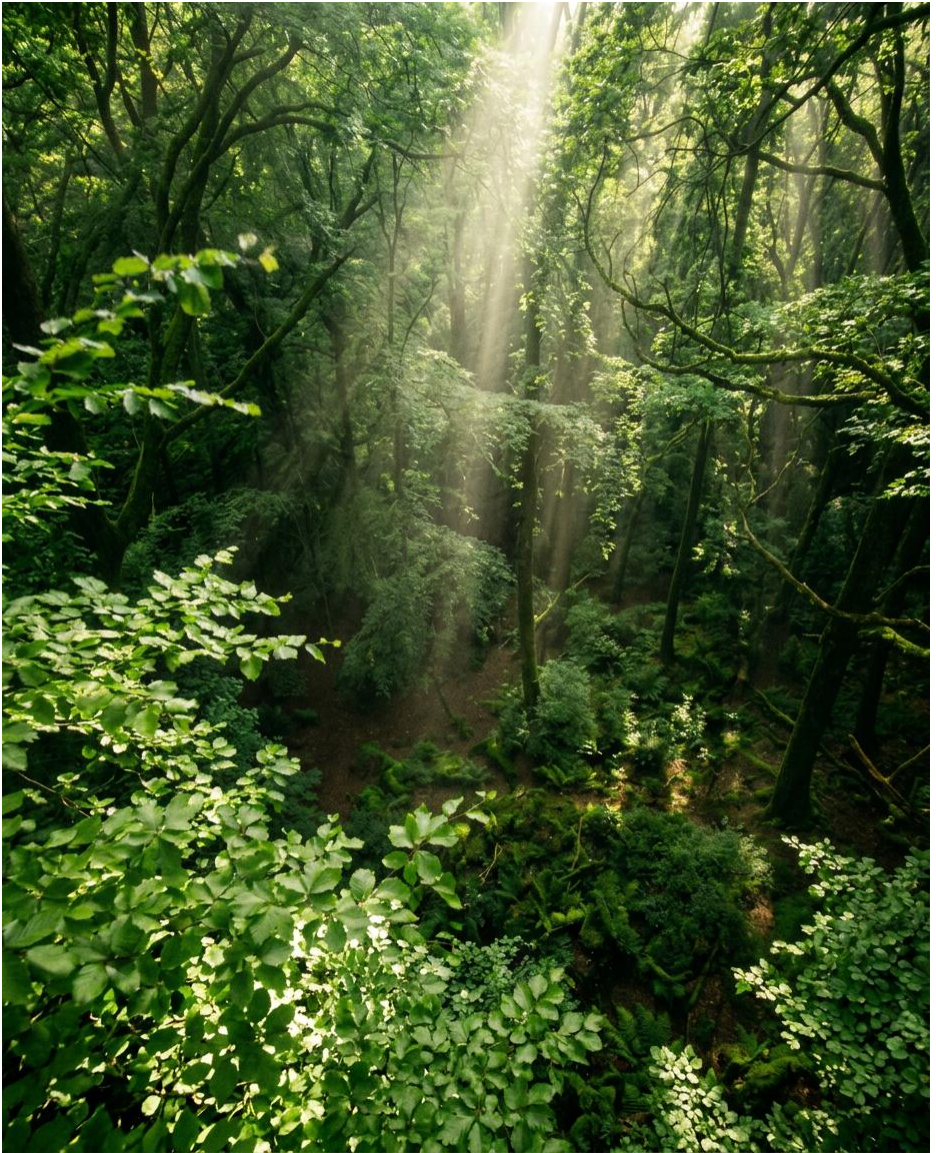
en ze moest overleven
met slechts haar instinct,
dat diep in haar onderbuik woonde.

Haar hart zat nog achter botten verscholen,
maar haar buik –

die lag open.

Beschikbaar, voelbaar, kwetsbaar.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Daar woonde haar intuïtie,
die als eerste merkte wanneer gevaar naderde.
Pas na een uur, als de stof door haar lichaam
was afgevoerd,
kreeg ze de weg naar haar hoofd terug.
En ze begreep het.
Ze wilden dat ze brak...
of tenminste boog.
Dus had ze gedaan
wat ze van haar verwachtten.
Net genoeg om hen tevreden te houden.

Liene klauterde verder omhoog tussen de bomen,
haar handen grauw van aarde,
haar adem kort en schokkerig.
Ze wist dat het verlangen naar de top
een vorm van valse hoop was –
een belofte die de berg nooit had gedaan.
Toch gaf het haar net genoeg kracht
om door te zetten.
Maar toen ze hoger kwam,
zag ze dat achter de helling
nog meer bos lag –
donkerder, wilder, dieper.
Een bos dat zichzelf nog mocht zijn.
Waar geen hand had ingegrepen,
geen regel had gesnoeid.
Het leefde zoals natuur hoort te leven:
wild, verstrengeld,

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

een georganiseerde chaos
 waarin alles elkaar droeg.
 De ene boom leefde dankzij de ander,
 niet ten koste ervan.
 Ze deelden wat ze hadden.
 Ze beschermden wie zwakker was.
 Sterk voedde zwak,
 en zwak gaf terug wat sterk niet kon missen.
 Zo hoorde het overal te zijn.
 In iedere wereld.

Het besef sloeg in haar borst
 als een klap van binnenuit –
 hard, rauw, pijnlijk.
 Omdat het zo anders was
 dan wat de wereld van de Superias geworden was.
 Zo anders dan wat de familie Sideris
 met hun volgers had gecreëerd.
 Maar terwijl het donker haar langzaam omhulde,
 borrelde er nog een ander besef in haar omhoog.
 De natuur was niet veranderd.
 Niet verwrongen.
 Niet vervuild.
 Het verschil zat niet in de wortels of het bladerdak –
 het zat in degene die keek.
 Degene die *voelde*.
 Degene die *zag*.
 Zij zag een natuur die beschermde,
 een moeder die zich aanpaste om evenwicht te bewaren,

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

elke dag opnieuw,
veranderend zoals het leven zelf.
Maar wanneer een Superia keek,
zag die angst.
Onbegrip.
Misschien zelfs een vijand.
En dus móesten ze wel strijden tegen de natuur,
hun greep verstevigen
om maar niet te hoeven voelen
hoe fragiel hun macht eigenlijk was.
Want zonder macht
bleef er alleen angst over —
angst voor verlies,
angst om op zichzelf aangewezen te zijn.

Dat was wat de kleine Tom had bedoeld.
Ze had aan zijn bed gezeten,
toen hij kreunde van de pijn,
en ze had hem getroost zoals ze kon.
Ze had zijn pijn gevoeld,
in elke vezel van haar eigen lijf,
maar ze had niet geweten wat hij werkelijk nodig had.
Dus had ze gedaan
wat zij zou verlangen in zijn plaats:
hem stevig vasthouden,
zijn broze lijfje tegen het hare aangedrukt
alsof ze hem kon beschermen tegen de hele wereld.
Zacht had ze tegen hem gefluisterd —
voorzichtig,
want de leiding luisterde altijd.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Ze had hem verteld
 dat de wereld een vreselijke plek kon zijn.
 Hij had geglimlacht.
 Een kleine, zachte, bijna brekende glimlach.
 En hij had gezegd
 dat de wereld wél goed was —
 dat zij het alleen niet goed kon zien.
 ‘Alles is goed,’ had hij gefluisterd,
 ‘de wereld ademt nog Liene.’
 Toen had ze gedacht dat hij droomde,
 versuft door koorts,
 verdwaald in zijn eigen pijn.
 Maar nu...
 nu begreep ze het.

De wereld wás goed.
 Het waren de mensen die erin leefden
 die het evenwicht verstoorden.
 Die de dreiging vormden.
 Het besef deed haar diep zuchten.
 Misschien, heel misschien,
 was er nog hoop voor de mensheid
 als ze durfden te kijken.
 Echt te kijken.
 En te zijn.
 Niet langer te vluchten van zichzelf,
 niet langer schuilen achter bezit en structuren.
 Maar omarmen wat werkelijk telde:

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

mededogen,
medeleven,
onvoorwaardelijke liefde.

Liene zakte hijgend neer in het dikke mos.
Het voelde warm en veerkrachtig,
bijna vriendelijker dan de koude wind
die langs haar huid streek.
Haar benen brandden,
haar knieën bonsden,
haar hart sloeg onregelmatig,
alsof het elk moment kon besluiten
het op te geven.
Ze had honger,
ze had dorst –
en toch verscheen er
een zachte glimlach op haar gezicht.
Als ze hier, onder deze bomen,
zou sterven... dan zou ze tenminste vrij zijn.
Dan zou ze wegvallen in de aarde,
terugkeren naar de cyclus waarin alles begon
en alles eindigde.
Die gedachte schonk haar een onverwachte, diepe rust.
Ze liet zich achterover glijden.
Het was goed zo.
Er was niets meer om tegen te vechten.
De duisternis kroop dichterbij, als een deken waaronder ze
eindelijk toestond kon rusten.
In de verte klonk het roepen van een nachtuil –
een laatste echo van de wereld.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

En toen gleed ze weg
uit haar bewustzijn.

Een stem haalde haar terug.

Liene opende haar ogen en voelde iets koels tegen haar lippen.
Een natte doek.

Ze zoog het water gretig naar binnen; het liet het plakkerige,
taaie speeksel in haar mond loskomen.

Het slikken kostte moeite.

Haar tandvles klopte pijnlijk en haar neus voelde zo droog dat
ademen bijna onmogelijk was.

Maar het water... het was heerlijk.

Iemand trok de doek weg.

Ze keek op.

‘Wat doe je hier?’ vroeg een stem, niet boos, eerder verbaasd.

De jongen boven haar had lang, blond haar dat deels voor zijn
ogen hing.

‘Ik zoek de Zeef,’ fluisterde ze.

Haar stem was schor, de woorden weigerden bijna haar mond te
verlaten.

Ze wist niet eens of hij begreep wat ze bedoelde.

Maar hij glimlachte.

‘De Zeef?’ herhaalde hij.

Ze knikte en probeerde overeind te komen, maar het lukte niet.

Hij maakte een gebaar en uit het donker verschenen anderen,
fakkels in de hand. Het licht was zo fel dat ze hun gezichten
nauwelijks kon onderscheiden: meisjes, jongens.

‘Ja, zij is het,’ zei een meisje terwijl ze dichterbij kwam.

Een roodharige jongen knikte.

Nog iemand trad naar voren; zijn handen fladderden in

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

opwinding, maar zijn blik was vastberaden.
'Ja,' zei hij alleen.

De blonde jongen hielp Liene overeind, maar haar voeten
voelden te koud en te verdoofd om haar te dragen.
Ze wankelde en zakte door haar benen.
Hij sloeg een arm om haar heen en ving haar op met een gemak,
alsof haar gewicht niets voor hem was.
Ze liet zich door hem leiden, dankbaar voor de steun.
In stilte trok de groep verder het donkere bos in.
Liene wist niet waarheen, niet wie zij waren — maar ze was niet
meer alleen.
En dát voelde goed.
Totdat er plotseling een golf van angst door haar heen schoot,
onderdrukt maar scherp.
Wat als dat... Superias waren?
'Wees niet bang. Je bent veilig voor de Volgers,' bromde de
jongen naast haar oor.
Het verbaasde haar amper dat hij wist wat ze dacht.
Ze liepen nog een paar passen, tot de hele groep abrupt stilhield
— alsof een onzichtbaar commando gegeven werd.

Uit het donker stapte een grote blonde man tevoorschijn.
Zijn haar was nog langer dan dat van de jongen die haar
ondersteunde, zijn ogen jong maar zijn houding krachtig.
Hij leek zomaar uit het niets te zijn opgedoemd.
Hij knikte naar de jongen, tilde Liene vervolgens op alsof ze
gewichtloos was.
De anderen zetten een stap naar voren.
Een verblindende lichtflits volgde.

'Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.'

Liene kneep haar ogen dicht tot de felheid langzaam afnam.
 Toen ze durfde te kijken, bevond ze zich... ergens anders.
 'Welkom in de Zeef,' zei een jonge vrouw met dezelfde lange
 blonde haren. Ze keek glimlachend naar de man die Liene droeg.
 'Is dit haar?'
 'Zij kan niet anders zijn dan wie ze is,' antwoordde hij.
 Liene zag een dorp: tenten, hutjes van hout en bladeren. —
 Bladeren die niet voorkwamen in het bos waar zij gelopen had.
 Maar ze was te moe om erover na te denken.
 Ze kon niets meer doen dan alles maar laten gebeuren.
 De man droeg haar een hut binnen, waar warmte en kruidige
 geuren haar tegemoet kwamen.
 Hij legde haar op een bed met schone, zacht geurende lakens.
 'Het is goed,' zei de jonge vrouw. 'Ik ben Doortje. En jij bent...?'
 'Liene,' bracht ze hees uit.
 'Blijf maar liggen Liene. Ik schep wat soep voor je in. Het is
 kruidig en versterkend.'
 Doortje liep naar het vuur waar een zwarte ketel boven hing.
 De geur maakte Liene licht in haar hoofd.
 Dit waren geen Superias. Dat was alles wat telde.
 Doortje ging naast haar zitten en gaf haar de kom.
 'Je bent in de Zeef. Je bent veilig. De rest komt later wel.'
 Liene knikte en begon te eten.
 De warme soep vulde haar lichaam met rust.
 Toen de kom leeg was, werd ze zwaar van vermoeidheid.
 Doortje streek zacht door haar haren en Liene gleed weg in een
 diepe slaap, waar de kruiden in de soep zorgden voor
 ontspanning.
 Doortje drapeerde voorzichtig warme huidendekens over haar
 heen.

'Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.'

‘Ik ben blij dat we haar nog op tijd gevonden hebben, Door,’ zei Adiel terwijl hij een slok koffie nam en naar de slapende Liene keek.

Doortje keek haar broer aan.

‘Het is maar goed dat we wisten waar ze zou opduiken... Al vraag ik me af of we wel de juiste hebben meegenomen, ze oogt zo fragiel.’

Adiel glimlachte.

‘Maak je geen zorgen. Joel heeft haar onderzocht en Lucia voelde haar meteen. Dat gebeurt niet zomaar.’

‘Ze is zo... jong,’ fluisterde Doortje.

Adiel bestudeerde Liene’s gezicht.

‘Ik denk dat ze ouder is dan jij denkt. Maar ze oogt kwetsbaar.’

Er was iets in haar aanwezigheid dat in hem resoneert.

Herkenning. Iets dat hij diep wegdrukte.

‘Het kost tijd voor we haar kunnen uitleggen waarom we naar haar zochten,’ zei Doortje. ‘We weten niet wat ze heeft meegemaakt, wat haar trauma’s zijn.’

‘Ik zal voorzichtig zijn,’ bromde hij. Hij vreesde het niet — hij wist meer dan zij.

Hij stak een hand uit; het vuur laaide op.

‘Adiel...’ waarschuwde Doortje zacht.

‘Ik weet het. Niet iedereen mag weten wat ik kan. Nog niet.’

‘Hoeveel missen we er nog?’

‘Twee, denk ik. Maar als zij echt is wie ze is... dan zijn we al bijna compleet.’

Adiel knikte. Opeens stonden er mandjes eten bij het vuur — twaalf stuks, precies genoeg.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Dank je wel, Adiel,’ zei Doortje lachend, ze wist dat hij ze gemanifesteerd had

Toen ze wegliep, viel zijn blik weer op Liene.

Ze zag er anders uit dan hij zich herinnerde, maar haar energie herkende hij meteen. De kracht die in haar zat. De blik in haar groene ogen.

Hij liet zijn blik kort over haar lichaam gaan; een zachte scan. Uitgeput. Ondergewicht. Een stressniveau dat maar langzaam daalde.

Hij zou moeten helpen – voorzichtig, zodat het voor haar natuurlijk voelde.

Adiel fronste.

De eerste veranderingen waren in beweging gezet.

Alles wat zou volgen was al lang geleden berekend.

Elke stap, elk risico, elke rimpeling in de tijd.

Door wie was nog niet duidelijk, maar het was zo.

Hij droeg dat alleen.

Altijd al.

De Loner hadden ze hem genoemd, vele eeuwen terug.

Hij was opgegroeid met de wetenschap dat hij onder andere de geschiedenis kon buigen – en droeg de last daarvan.

Hij wist hoe anders zijn leven had kunnen zijn zonder die opdrachten, zonder zijn gaven, maar hij kon niet anders.

Maar afwijken van het pad was onmogelijk.

Er waren te veel mensen die hem nodig hadden.

Hij moest leiden. Zoals zijn vader. Zoals zijn grootvader. Alvast het anders.

Het kon niet anders.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Hij voelde haar ontwaken nog vóór ze haar ogen opende – als een verschuiving in de lucht, een verandering in energie.

Toen haar wimpers trilden en haar blik omhoog zocht, was hij het eerste wat ze zag.

Een fractie van een seconde bleef ze naar hem staren.

Het groene van haar ogen – vreemd, gelaagd, bijna lichtgevend – trof hem opnieuw, zoals die allereerste keer... en dat was niet in het bos geweest.

Hij schonk haar een zachte glimlach, een rustpunt in de chaos waarin ze moest zijn wakker geworden.

Hij kende die blik: het snelle, nerveuze zoeken van iemand die nog niet wist of de wereld om haar heen een droom was, of een val.

‘Je bent veilig,’ zei hij. Zijn stem was laag, warm.

‘Ik ben Adiel.’

‘Liene,’ fluisterde ze, haar keel rauw.

Ze kwam met moeite overeind.

Hij hield haar niet tegen. In plaats daarvan observeerde hij haar aandachtig – elke lijn van haar gezicht, elke zweem van herkenning, elk spoor van de persoon die ze was geweest... en degene die ze nog zou worden.

Hij stond op, schepte soep in een houten kom en kwam terug met ook een stuk brood.

Ze keek hem dankbaar aan – een korte, bijna schuwe glimlach – en begon te eten. Eerst voorzichtig, dan met steeds minder terughoudendheid.

Honger, echte honger, dreef haar voort.

Adiel volgde elke beweging zonder schaamte of haast.

Ze negeerde zijn blik tot ze de kom leeg had, toen veegde ze haar mond af met de rug van haar hand.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Waar ben ik?’ vroeg ze, bijna te kalm.

Ze had duidelijk gewacht tot haar maag gevuld was voordat ze het gevaar van het antwoord wilde riskeren.

‘De Zeef,’ zei hij.

Ze tilde haar hoofd op, keek hem scherp aan.

‘Ik ben echt in de Zeef?’

Hij knikte, stond op en schonk koffie in uit een verweerde tinnen kan.

‘Dat is toch waar je heen wilde?’ vroeg hij, met een vluchtige blik haar kant op.

Ze knikte, langzaam. Alsof ze het eerst moest voelen voordat ze het kon geloven.

Ze stond op en keek rond. De hut leek simpel, ambachtelijk... maar er hing iets anders in de lucht.

Iets wat ze niet kon benoemen.

‘Alles goed?’ vroeg Adiel.

‘Ik denk het...’ Haar ogen bewogen rusteloos door de ruimte, alsof ze wachtte op iets dat uit de schaduwen zou stappen.

‘Wat is de Zeef?’

Hij was even verrast door haar vraag, al had dat eigenlijk niet moeten.

‘De Zeef is geen vaste plek,’ zei ze daarna zelf al, bijna analyserend.

Hij glimlachte om haar scherpte.

‘Nee. De naam is een verbastering van safe. En jij bent safe. Bij deze groep.’

Ze snoof, half glimlachend.

‘Safe wordt Zeef. Klinkt als een woordgrap.’

Haar ogen lichtten op. ‘Hoe groot is die groep eigenlijk? Ik neem aan dat jij het niet in je eentje bent.’

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Haar alertheid verraste hem — zo sterk, zo helder kunnen zijn in haar conditie.

Dit was precies de kracht waarvan hij wist dat die in haar zat.

‘Nee, ik ben geen groep op mezelf,’ zei hij met een droge glimlach. ‘Ze komen zo kennis met je maken. Dan begrijp je beter wat de Safe is.’

‘Allemaal Divergent, neem ik aan.’ Haar stem klonk ineens stevig, bijna uitdagend.

Hij voelde een warme steek van erkenning.

‘Ja, Liene. Allemaal Divergent.’

Ze grinnikte zacht.

‘Vraag ik te veel? Of ratel ik weer zonder dat ik het doorheb?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Maakt dat uit?’

‘Nee,’ zei ze, met een aarzelende glimlach. ‘In de Zeef zou dat niets uit mogen maken.’

‘Precies.’

Hij gaf haar een mok.

Ze rook eraan en verstijfde licht.

Het was haar favoriete thee. Was dat toeval?

‘Gezoet met honing,’ bromde hij achteloos, terwijl hij opstond.

Hij zag haar verbaasde reactie niet — zijn aandacht werd naar buiten getrokken.

Alsof de lucht trilde.

Door de deuropening zag hij een groep jongeren bij elkaar zitten.

Hij nipte van zijn koffie, zijn blik versmalde.

De energie sloeg om.

Een ruzie. Fel, chaotisch.

Woede en frustratie schoten als bliksemschichten door het veld.

Hij observeerde.

Pas ingrijpen wanneer het écht moest.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Doortje kwam aangesneld en wierp hem een veelzeggende blik toe.

‘Natuurlijk wist je het al.’

Hij antwoordde met een kort knikje.

Toen de spanning eindelijk wegebde, keerde hij terug naar binnen.

Doortje had een stapel schone kleren bij Liene gelegd.

‘De douche is hierachter,’ zei ze met een lichte vraag in haar stem, en wierp Adiel een korte blik toe.

Hij gaf slechts een nauwelijks zichtbaar knikje terug.

Het verraste hem hoe opgelucht Doortje was toen Liene inderdaad kon douchen — een restje oud wantrouwen dat ze nog niet had afgeleerd.

Maar ze had beter moeten weten. Adiel zorgde altijd daar voor wat nodig was.

Even later klonk stromend water, af en toe onderbroken door het ritme waarmee het Liene’s huid raakte.

Stoom kringelde onder de deur vandaan en vulde de hut met warme wolken.

Adiel stond bij de deuropening en zei zacht:

‘We moeten binnen twee uur weg, Door.’

Doortje draaide zich naar hem om.

‘Weg-weg, of gewoon verderop?’

‘Verderop. Ze zijn nog niet dichtbij, maar ik wil geen risico. Zes kilometer noordwest is een plateau. Veiliger. En er is toegang tot de algemene Zeef. Daar gaan we uiteindelijk naartoe.’

Doortje knikte, vertrouwend op wat hij voelde.

Maar zijn blik gleed weg, naar binnen — naar een punt ergens achter zijn gedachten — en zijn voorhoofd trok strak.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

‘Doortje... is er iets bekend over een tweeling bij Liene?’

Ze keek verbaasd en schudde haar hoofd.

‘Een tweeling? Nee. Niet dat ik weet.’

Adiel keek weer richting de douche, alsof hij door de deur heen kon voelen.

Er was iets dat onvoorzien was. Hij kon er nog niet over nadenken omdat er beweging in de douche kwam en hij meteen op zijn hoede was.

Liene stapte uit de douche alsof ze uit een andere wereld kwam. De stoom volgde haar als een zachte sluier terwijl ze de hut binnenliep.

Haar lange, rode haar droop nog na, donkere strepen achterlatend op haar truitje.

Haar ogen — helder nu, scherp — namen de ruimte in zich op.

‘Heerlijk, die douche,’ zei ze, half opgelucht, half verbaasd dat zoiets simpels zoveel verschil kon maken.

Maar toen zag ze Adiel.

Hij stond midden in de hut, zijn houding strak, zijn blik onverzettelijk.

‘Liene, ik moet met je praten,’ zei hij, elke klank langzaam en doelgericht.

Haar glimlach verstijfde. Ze voelde het meteen: zijn stem droeg geen boosheid, maar ernst. Bezorgdheid zelfs.

‘Oké,’ fluisterde ze, en zakte op het bed neer.

Adiel keek naar zijn zus. ‘Door... we willen niet gestoord worden.’

Doortje knikte en glipte naar buiten. De deur sloot zacht, bijna ceremonieel.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Adiel ging naast Liene zitten.

Ze merkte hoe een oude reflex in haar lichaam opborrelde – het gevoel dat ze iets fout moest hebben gedaan. Dat ze zou worden weggestuurd zonder uitleg. Dat zij, zoals altijd, de schuldige was zonder te weten waarom.

Maar zijn eerste woorden doorbraken dat patroon.

‘Liene... hebben ze experimenten op je uitgevoerd? En zo ja: welke?’

De vraag sloeg in als bliksem.

Haar adem stokte.

Veel te veel in haar lichaam reageerde, maar haar gedachten bleven leeg.

‘Ik... probeer het. Maar ik zie niets. Het blijft achter een deur.’

‘Mag ik het dan proberen te vinden?’ Zijn stem was laag, voorzichtig – alsof iedere klank kon breken wat nog overeind stond in haar.

‘Je wilt... in mijn gedachten kijken? Achter die deur?’

Haar groene ogen zochten de zijne, zoekend naar zekerheid.

Hij knikte langzaam.

Ze slikte. ‘Oké.’

Adiel bracht één hand naar haar hoofd, de andere naar haar hart.

Ze verstijfde, verrast door de intimiteit – niet lichamelijk, maar energetisch.

Plots stroomde er warmte vanuit zijn handen haar lichaam in.

Niet een zachte gloed, maar een pulserende kracht, ritmisch, als een tweede hartslag die door haar heen klopte.

Haar omgeving vervaagde.

De hut loste op.

Het licht doofde uit.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Haar ogen staarden, maar zagen niet meer.
 Ze zonk weg — terug in tijd, naar herinneringen die haar geest
 had begraven om te overleven.
 Adiel volgde haar.
 Hij voelde haar angst, haar pijn, haar schok.
 En de kilte.
 Donkerte omhulde hen eerst volledig, alsof ze in het oog van een
 storm dreven.
 Langzaam verscheen er een flauwe gloed, alsof een schemering
 de horizon betrad.
 Adiel voelde het: ze klom op uit een diepe, chemische
 bewusteloosheid — en hij werd met haar meegetrokken.
 Stemmen, fel en snijdend, begonnen de stilte te doorboren.
 Boos.
 Spottend.
 Onverschillig.
 Toen begreep hij wat er gebeurde.
 Ze werd wakker uit een verdoving.
 Terwijl niemand wilde dat ze dat deed.
 Ze lag op haar zij, naakt. Haar knieën opgetrokken door een arts.
 Een andere arts nam een lange naald en stak die zonder
 aarzeling in haar ruggenmerg.
 Een kreun ontsnapte haar — rauw, pijnlijk, onvrijwillig.
 Niemand reageerde.
 Nog een naald, achter haar oor.
 En nog één.
 Alsof ze niets meer was dan materiaal.
 Haar lichaam kon niet bewegen, maar haar hoofd... haar hoofd
 leek te exploderen.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Adiel voelde álles.

De pijn.

De vernedering.

De paniek die nergens heen kon.

Een misselijkheid schoot door hem heen, zo fel dat hij zijn kaken op elkaar moest klemmen.

Dat was wat zij had overleefd.

En dat was wat ze zich niet herinnerde.

Nog niet.

Hij hoorde de artsen iets zeggen in een taal die niet de hunne was, maar voor hem vormden de woorden zich moeiteloos tot betekenis.

Nog voordat de angst zich in haar lichaam kon vastzetten, sloot hij haar pijn af — alsof hij een deur dichttrok.

Liene voelde niets meer.

Ze werd toeschouwer in plaats van slachtoffer.

Hij bleef naast haar staan in die innerlijke duisternis, als een vaste schaduw in het midden van de storm, tot ze in staat was ernaar te kijken zonder te breken onder wat ze ooit had gevoeld.

Langzaam begon haar brein de beelden te verwerken.

De verstijving, de reflexmatige paniek die bij elk gevaar opkwam, verschoof.

Niet verdwenen — maar het werd losgelaten.

Toen trok Adiel zijn bewustzijn terug uit het hare.

Het was alsof hij vanuit diepe wateren boven kwam: hij voelde weer zijn lichaam, zijn handen die zacht op haar hoofd en hart rustten.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Voorzichtig liet hij zijn hand naar het gebied glijden waar de naalden hun werk hadden gedaan — het epicentrum van een oud trauma.

Met een bijna onzichtbare beweging leidde hij de restanten van die pijn weg uit haar lichaam.

Zijn handen gleden verder naar haar rug.

Nog één ademdeug. En toen liet hij haar los.

Liene zakte weg in een diepe, warme ontspanning.

Haar lichaam gleed vanzelf in slaap. Hij ving haar en legde haar voorzichtig neer.

Met een kleine beweging van zijn vingers trok Adiel een deken over haar heen; de stof volgde de lucht, alsof het vanzelf gebeurde.

Hij wist dat ze in haar eigen tijd zou ontwaken.

Zijn eigen lichaam echter...

Dat was een ander verhaal.

Hij moest zich bewust ontspannen, elke spier loslaten, zijn adem reguleren.

Daarna kwamen de schokken: subtiel eerst, daarna heviger, als een dier dat het water uit zijn vacht probeert te slingeren.

Het waren resten van haar pijn, haar angst, haar energie — dingen die niet van hem waren.

Het duurde even voor hij alles kwijt was.

Maar uiteindelijk vond hij zichzelf terug, kwam hij in de staat waarin hij had verkeerd voordat hij met haar was meegereisd.

Dat betekende niet dat hij het vergeten was.

Integendeel — alles lag opgeslagen in zijn geest, klaar om op te roepen wanneer nodig.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Adiel staarde in het vuur.

De vlammen weerspiegelden herinneringen van ontelbaren die hij had geholpen, werelden van mensen en dieren waarin hij was afgedaald — naar plekken die alleen bestonden in hun herinneringen, maar echt genoeg waren om te voelen alsof ze zijn eigen waren.

Dat was de vloek van zijn gave, de erfenis die hij nooit had gekozen.

Zijn blik gleed weer naar Liene.

Hij wist nu waarom hij naast haar een tweede aanwezigheid had gevoeld.

Waarom het leek alsof er twee lijnen door haar energie liepen.

Ze was gekloond.

Adiel zuchtte diep.

Verdomme.

Dat betekende dat hij meer moest doen dan hij had voorzien.

Dat het geen simpel zijpad was, maar een nieuwe complicatie — één waarvan hij niet wist of die ontstaan was door een rimpeling in de tijd, of precies zo bedoeld was.

Kloners bleven altijd verbonden met het origineel.

Als de kloon geen eigen persoonlijkheid ontwikkelde, werd het een parasiet — een risico dat de Superias maar al te aantrekkelijk vonden.

Dat was precies waarom ze dat deden: invloed houden.

Controle.

Maar waarom wilden ze dat bij Liene?

Dat wist hij nog niet zeker.

Een scherp, krassend geluid sneed door de stilte.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’

Een raaf schoot naar binnen en landde vlak voor hem.

Adiel glimlachte ondanks alles.

‘Apollo,’ zei hij zacht.

De vogel, groot en gitzwart, boog zijn kop zodat Adiel hem kon aanraken.

Toen hipte hij naar Liene toe, inspecteerde haar met scheve, intelligente ogen, en vloog weer terug naar Adiel.

‘Soms denk ik dat je verbonden bent met een deel van mijn hersenen sinds ik je geheeld heb,’ mompelde Adiel.

Apollo kraste, alsof hij het bevestigde.

En met die ene nieuwsgierige blik van de raaf kreeg Adiel precies het inzicht dat hij nodig had — op exact het juiste moment.

Hij wist opeens zeker dat zij belangrijker was dan hij had gedacht.

‘Waar woorden fluisteren, herneemt de wereld haar adem.’